ירעה עד שיסתאב. בכריתות (דף כג:) או בגמ' מפרש טעמא דרבנן

לטעמיה דאמר בכריתות (דף כה.) מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום:

ואחר כך נודע לו הבשר יאכל לכהנים

שעל הספק באה מתחילתה ובשעת

כפרתה דהיינו זריקה אכתי ספק היה

וכיפרה ספיקה והלכה לה יד] הכי

מפרש בכריתותה): כורוק דמי. וקשיא

לרב אשי ורב נחמו דהא הכא אף על

גב דלח זריה שרי ליה למורהיה

ולמיכליה דאוכלא מו] הימירא חשיב

ליה משנראה לזריקה אלמא לענין

מון ושינוי אוכלא אמרינן אי בעי

זריק: יין מידי הוא טעמא. כלומר וכי

:טעמא דרבי יוסי משום דכזרוק דמי

כלי שרת. כגון החי כום שנתקבל

בו הדם מקדשין את הפסולין שאינן

פסולין לגמרי אלא כה"ג ליקרב:

זיכל העומד ליזרק וכו'. למאי דס"ד

מעיקרא יח] רבי יוסי בשיטת רבי

שמעון אמרה נקיט לה: לריד של

מנחות. ישן כדאמרינן לענין שופר

(ר״ה דף כו:) לריד או עבה. קלת מן

הסולת שלא נגע בשמן ולא הוכשר

ונגע בו שרץ מונין בו רחשון ושני וכו׳.

לריד לשון יובש ב]: כי קמבעי' ליה

דאורייתה אי מונין בו ראשון ושני

דאוריי׳ שישרפו את השני או לא והכי

קמיבעיא ליה דקיימא לן (זכחים דף

לד.) והבשרם) לרבות עלים ולבונה דלאו

בני טומאה נינהו אלא משום חיבת

הקדש אלמא חיבת הקדש דאורייתא:

מונין רחשון ושני. לשרוף גם חת

השני או אין מונין בו מדאורייתא: כי

קאמרי'. לעיל דמטמא טומאת אוכלין

דמשמע אפילו למנות ראשון ושני

מדרבנן דתולין את השני אם קדש הוא

טומאה

דאין שורפין קדשים על טומאי דרבין: בותבי' מה שהביא-א

דאימר לא לשם נדרו הביאה אלא

נדבה אחרת היא: זו להביא במחבת.

שהיה עשרון סלת מונח לפניו ואמר זו

להביא במחבת כו' הרי זו פסולה

דקבעה כלי שהזכיר בה ואין יכול

לשנותה לכלי אחר: אלו בבן להביאם

בכלי אחדבג] והביא בשני כלים.

והפריש שני קמלים והוא לא נדר אלא

קומן אחד ועוד שמנחה חסירה היא

בכל כלי וכלי. והיכא דנדר בשני כלים

והביא בכלי אחד הויא מנחה יחירה

ומיעט בקמלים שהוא נדר לשם שתי

קמילות ולא קמך אלא אחד: אמרו לו

בכלי אחד נדרת. ולא חש לדבריהם

לשיל עט: פסחים יג: כריתות כד: תמורה כב:],
 ב"ק עו:, ב") פסחים כ. חולין
 לו., ד") [לעיל ג.], ב") [דף כד:],
 ל"ל שוויב ל"ק, ") ל"ל
 מדלתה ר"ש כל העומד כוי.

ל"ק, **ח**) [ויקרא ז], **ט**) מרחשת אידי ואידי כלי שנדר ושהביא

אימא ידי נדרו נמי יצא והס"ד

כלייל. ז"ק, י) [ל"ל כלוס], כ) שייך לדף קג ע"א, ל) ז"ל וב"ש. ל"ק, מ) לנזור. יעב"ץ, נ) ז"ל להקדש כדמנן כו'. ז"ק,

קב:

יג א מיי' פ"ד מהלכות פסוח"מ הלכה יט: יד ב מיי' פ"ח מהלכות שאר אצות הטומאות הל' ג ופי"ב הלכה יד ועיין בכ"מ: מו ג ד מיי' פי"ז מהל' מעשה קרבנות הל' ב: שם הלכה ג: יו נ מיי שם הלכה ד:

מוסף רש"י

. הדם ישפך. לאמה והבע ישרף. דאע"ג דחולין שנשחטו בעזרה בקבורה בעלמא, האי בשריפה דהוי כזכח פסול נזרק הדם. קודס שנודע לו הבשר יאכל. שהרי גמר כל יאכל. שהרי גמר כל הכפרה והו"ל אשם תלוי כשר הכפרה והו"א נשם תנוי כשר שהרי על הספק בא מתחלה וכפר הספק והלך ידרק. הדם, שכל העומד ליחרק כזרוק דמי וה"ל כנודע לו לאחר זריקת דם (בריתות בו:). כלי שרת. כנון סכא בו: דנתקבל הדם בכלי שרת (שם בד:). צריד של מנחות. קורטי קמח הלבור במנחה ואין שמן נכנס לחוכו. לריד לשון יבש ודוגמתו בראש השנה (דף מ:) היה קולו דק או עב או לרוד (חולין לו.).

שימה מקובצת

 לו יאכל רבי: נ) תיבת מדאמר נמחק לר׳ שמעון מדכל: נ) לשרוף כשרוף . דמי: ד] לפסולה: ה] ושני נמ דמי: זן לפסולה: סן ושני נמי
מי מהניא ליה: זן כי קא
מבעיא: זן אלו להביא:
משרונין: ין שני
שרונין: ין פליג לה:
ילן בכריתות מפרש:
ילן בכריתות מון שקר:
ילן לה הכי: שון ההתירא:
ז'לן לה והכי: שון ההתירא: זן דמי שון לעניו שיוויא: זן דמי יכן נוקטו על ווטא. ז, כבן. ידן לה והכי: טון דהתירא: טון לענין שיוויא: יון דמי הוא: ימן מעיקרא דרבי: יטן צריד של מנחות קצת מן . הסולת לא נגע בשמן: . כ) יובש כדאמרי׳ לענין שופר . היה כולו צרור ואותו צרור היינו יבש שאין הקול נשמע.
ובלעו ראקו: ל6) מא השהביא
הביא: כ2) אלו להביא:
כ3 אחד שהיו מונחים לפניו
ה0"ד ומה"ד הרי אלו פסולין
היכא דנדר בכלי אחד
המריבן: כ1) עבל הכא:
דאמריבן: כ3) אבל הכא: כו] ושהביא בו: כו] פי בקונטרס גליון פ״ה דחוק ור״י פירש דלעיל שנדר בשני ור" פירש דועל שנדר בשני כלים שנתחייב בשני לוגין וכשתביא בכלי אחד בוללן מלוג כר' אליעזר דאמר עשרון אין לה אלא לוג ופסולה דעשה מבלולה דעשה מבלולה בשני כלים ואח"כ נחמן בכלי בשני כלים ואח"כ נחמן בכלי אחד להרוע ולרב חם ישני אחד לקמוץ ולכך הם כשני מנחות שנתערבו ע"כ:

בי קאמרינן דרבנן. תימה נפרק אור לי"ד (פסחים כ.) דקאמר האי בשר דחיתכשר במחי כו׳ חלח בחיבת הקודש תפשוט דבעי ר״ש מתוך שלבו נוקפו יבו גמר ומקדיש לה: רבי אלישור אומר יקריב. וחזיל [בן לקיש] אמאי לא משני כי הכא דר"ש בן לקיש מיבעי לי' דאוריית' כי קאמר הכא דרבנן וייל דרולה למרץ שם אפי לרב יוסף דאמר יג' ישפוף. לארץ והבשר ישרף דחולין שנשחטו בעורה היא: נורק הדם.

בפ"ב דחולין (דף לו:) לר"ש בן לקיש נמי עשאוהו כהכשר מים דרבנן משמע דהסבר דמיבעי' ליה דרבנן ולדידיה ה"נ דתיפשוט מהכא כי היכי דפשיט לי׳ התס: כשתי מנחות שנתערבו. ואמרינן בהקומץ רבה (לעיל כג.) אם יכול לקמוץ מזו בפני עלמה ומזו בפני עלמה כשרות ואם לאו פסולות והא דהתני נמי לעיל אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד פסולה כגון דלא יכול לקמוץ מכל אחת בפני עלמה כך בין פי׳ בקו׳ ועוד י"ל דהכא מיירי כגון שאמרו לו בשתי כלים נדרת והקריבן בשתי כלים וחזר ונתנן בכלי אחד וקמ"ל דאף ע"פ שמתחילה הביא בכלי אחד מ"מ הויא לה השתח כשתי מנחות שנתערבו: ס הא מני בית שמאי היא דאמרי

תפום לשון ראשון דתנן בו'. בפ' שני דנזיר (דף ט.) מפרש טעמיה דב"ש דסבר לה כר"מ דאמר איז אדם מוליא דבריו לבטלה וכיוז דאמר הריני נזיר הוה נזיר כי האמר מן הגרוגרות לאיתשולי קאתי () ב"ש לטעמייהו דאמרי אין שאלה בהקדש וכיון דאין שאלה בהקדש אין שאלה בנזירות פי' כיון דאין אדם מולי' דבריו לבטלה לא תימא מעיקרא כי אמר הריני נזיר היה בדעתו מי לגמור מן הגרוגרות ומן הדבלה אלא אמר דנמלך הוא והיינו לאיתשולי שרוצה לחזור בו וכיון דסברי חין שחלה י כדתנן (שם ל:) בית שמאי אומרים הקדש טעות הקדש הכי נמי לא מני מהדר אף בחוך כדי דיבור אע"ג דבעלמא כדיבור דמי ובית הלל אומרים אינו נזיר דסברי לה כר"ש דתנן ר' שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין פי' בקונט' גבי הרי עלי מנחה מן השעורים דקאמר תנא קמא יביא מן החיטין דתפום לשון ראשון ור״ש פוטר דאין זה כדרך המתנדבין דאין מנחה באה שעורין אלא מנחת העומר ומנחת קנאות והכי נמי בנזירות לא הוי נזיר דמעיקרא היה בדעתו 🗘 לגמור מן הגרוגרות ואין זה כדרך הנודרים ואם תאמר וליתא טעתא דבית הלל תשום דיש שאלה להקדש ובית הלל לטעמייהו הקדש טעות לא הוי

אירעה עד שיםתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ר' אליעזר אומר יקריב שאם אינו בא על חמא זה הרי הוא בא על חמא אחר משנשחם נודע לו הדם ישפך והבשר ישרף נזרק הדם הבשר יאכל זו ורבי יוםי אומר אפי' הדם בכום יזרק והבשר יאכל ואמר רבא רבי יוסי בשימת ר"ש אמר דאמר ¢כל העומד לזרוק כזרוק דמי מידי הוא מעמא אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר חנינא היינו מעמא דר' יוסי דקסבר כלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחילה ליקרב אמר ליה רב אשי לרב כהנא קורוק לזרוק כל העומד לזרוק ים מדאמר לזרוק כזרוק דמי כל העומד לשרוף ו נמי כשרוף דמי נותר ופרה אמאי מטמאין טומאת אוכלין עפרא בעלמא נינהו א"ל ° חיבת הקודש מכשרתן אמר ליה רבינא לרב אשי נהי דמהניא להו חיבת הקודש יו לאיפסולי דגופיה ליקרויי ממא נמי למימני ביה ראשון ושני פו תפשום ידבעי ריש לקיש צריד של מנחות ימונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי יו מיבעיא ליה לריש לקיש דאורייתא כי קאמריגן דרבגן: מתני' יהאומר יהרי עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו להביא במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת הרי זו פסולה יהאומר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא האלו זו בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד הרי אלו פסולין הרי עלי שני ישרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים אמרו לו בכלי אחד גדרת הקריבן בשני כלים פסולין בכלי אחד כשרין יהרי עלי שני יו עשרונות להביא בשני כלים והביא בכלי אחד אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן בשני כלים כשרין נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו: *גמ'* וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא משום דאמר במחבת וקא מייתי במרחשת אבל הכא דאידי ואידי במחבת ואידי ואידי במרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא ואי אשמעינן הך משום דקא פליג להו אבל התם דלא פליג יו ביה אימא לא צריכא ת"ר

מה שהביא הביא וידי נדרו לא יצא ר"ש הקדש

והקריבן בשני כלים פסולים אע"ג דלא אמר אלו להביא בכלי אחד אומר אף ידי נדרו נמי יצא: זו להביא במחבת: והא תניא לא קידשום כלי דהשתא ליכא למימר לשם נדבה אחרת שרת אמר אביי לא קידשום ליקרב אבל קידשום ליפסל ואמר אביי לא שנו מייתי לה דכיון דאמרו ליה בכלי אחד *5* נדרת הוה ליה למימר להו אנא לשם נדר אחרינא מייתינא לה: כשמי מנחות שנחערבו. בדן כדאמרינן בהקומן [רבה] (לעיל דף כג.) אם יכול לקמוץ מזו בפני עלמה ומזו בפני עלמה כשרות ואם לאו פסולות. והא דקתני נמי לעיל אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד פסול כגון שאין יכול לקמוך מכל אחת בפני עלמה: גב" ולריכה דהי השמעינן קמייתה. הרי עלי במחבת והביה במרחשת דלא יצא ידי נדרו: אבלבה! . בשני כלים והביא בכלי אחד דבאותו כלי שנדר הביא אם מחבת מחבת ואם מרחשת שומרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא: אידי ואידי. כלי שנדר ושהביא בין: משום דקא פליג לה. שחולק מנחה גדולה לשתי מנחות קטנות שנדר בכלי אחד והביא בשני כלים: ר"ש. אכולה מתניתין פליג דקסבר קביעותא דמנא לאו כלי") הוא: והא סניא לא קידשום. אותן כלי שרת שהביאן בו וכיון

דלא הידשום אמאי פסולות הא מצי לאהדורינהו ולאיחויי באותן כלים שנדר: **לא שנו.** דזו להביא במחבת והביא במרחשת פסולה:

גליון הש"ם

גמרא חיבת הקודש מכשרתן. עיין יומל דף מח ע"ל תוספות ד"ה במנחות

רבינו גרשום

שאם אינו בא על חטא זה הרי הוא בא על ספק . חטא אחר דהכי סבירא ליה לר׳ אליעזר דמביא אדם אשם תלוי בכל יום: הדם ישפך הכל והבשר ישרף שלא ע"ג המזבח שהרי שלא ע״ג המזבח שהרי אין להן תקנה: נורק הרם ואח״כ נודע לו שלא חטא הבשר יאכל הואיל וכבר נורק הדם: ר' יוסי אומר אפי׳ הדם בכוס במזרק, ונודע לו קודם שנורק מפילו . הכי זורק והבשר יאכל דכל . ליזרק כזרוק דמי העומד י. וקשיא למאז דאמר דאי בעי זריק לא אמרינן: מידי הוא טעמא. כלומר מי סברת טעמא. כלומר מי טרמא דכל דמשום האי טעמא דכל העומד ליזרק כזרוק דמי קאמר רבי יוסי וקשיא למאן דאמר דאי בעי [זריק לא אמרינן] לאו היינו טעמא דר יוסי (b) דכלי שרת שר יוסי (c) דכלי שרת מקדשין את הפסול: למימני . ביה ראשון ושני נמי. כגון שנטמאו האוכלין בשרץ , למימני ביה ראשוז ושני קאמרינן: מה שהביא כשר. . וידי נדרו לא יצא וצריך עוד להביא כמו שנדר אבל נדר מנחה זו שהיתה לפניו להביא במחבת ושינה בה פסולה: אלו להביא בכלי פסולה: אלו להביא בכלי שרת אחד. לקמוץ מהן קומץ אחד בלבד ושינה פסולין: נתנן לכלי אחד יש להן דין ב' מנחות שיע להן דין ב' מנחות מינו במנון נוצמן ניינו במנחות מזו בפני עצמו ומזו בפני עצמו כשרין: אבל הכא בהאומר הרי עלי ב' עשרונין . דאידי ואידי במחבת או אידי ואידי במרחשת שלא שינה אלא בכלים אימא ידי נדרו

א) נראה דחסר כאן איזה